

APA NÉLKÜL

Regény

DR. JAMES C. DOBSON
ÉS KURT BRUNER

Immanuel
Sószóró

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dr. James C. Dobson and Kurt Bruner: Fatherless
Copyright © 2013 James C. Dobson and Kurt Bruner
FaithWords
Hachette Book Group
237 Park Avenue
New York, NY 10017
www.faithwords.com
Printed in the United States of America
First Edition: January 2013
ISBN 978-1-4555-1311-6

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2015

Magyarországon kiadja:
az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel S^zószóró
9700 Szombathely, Pf.: 320
Tel.: +36 1 267 1551
www.immanuel.hu
immanuel@immanuel.hu
Felelős kiadó: Géczy Károly
Fordító: Jávorné Barsi Boglárka
Lektor: Horváthné Várszegi Zsuzsanna
Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

A bibliaidézetek közléséhez Károlyi Gáspár fordításának revideált változatát használtuk, az ettől eltérő fordítást külön jeleztük. Ahol a szövegértelmezés megkívánta, az angol verzió saját fordítását adtuk közre.

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve a rövid idézeteket.

ISBN: 978-615-5246-50-0

Nyomdai munkák: Reálsisztéma Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

*Chuck Colson emlékére, aki előre látta a könyvben ábrázolt
baljóslatú tendenciákat, és figyelmeztetett rájuk.*

A SZERZŐ ÜZENETE

Isten legmagasabb rendű földi kifejeződése a boldog otthon. És ezt a képet olyan erők igyekeznek lerombolni, amelyeket az emberi szem részben nem is lát. A házasság és a szülőség a menny visszhangjai, ezt pedig a pokol nem tűrheti.

1969-ben a Dél-Kaliforniai Orvosi Egyetem és a Los Angeles-i Gyermekkorház munkatársait kezdtem tanársegédként gyermekgyógyászatra tanítani. Ez a kapcsolat 1983-ig fennállt. 1977-ben megalapítottam azt a később világméretűvé növekedő szolgálatot, amelynek célja a családi otthonok megőrzése, és amelynek keretei között kerültem egyik kulturális csetepatéből a másikba, tudtomon kívül szembe szállva sokkal sötétebb erőkkel, mint azt sejthettem volna. Nem teszek úgy, mintha én átlátnám azt, ami a láthatatlan világban történik. Azt azonban tudom, hogy – C. S. Lewis szavaival élve – mindannyian „ellenségtől megszállt területen” élünk. Az Ige azt mondja, hogy az idők végén a sátán „elmegy, hogy megtévessze a nemzeteket”. Úgy hiszem, a megtévésztés központi célja annak a támadásnak a beteljesítése lesz, amely akkor kezdődött, amikor ősszüleink elhitték egy lázadó hazugságát.

Az elmúlt négy évtized során amerikai elnököknek adtam tanácsot, és megfáradt anyákat bátorítottam, akik mind ugyanannak a csatának a különböző frontjain küzdenek. Az én szerepem részben az volt, hogy hírszerzési jelentéseket készítek az ember boldogulása ellen indított háború alakulásáról. Ebből a feladtból fakadnak bizonyos nyugtalanító kérdések.

Mi történik egy olyan világban, ahol felnőni az apa szeretetének oltalmában nem normálisnak tekinthető, hanem inkább kivételesnek? A külvárosokban ma jelenlévő szegénység és erőszak sejteti, milyen mélyre és messzire terjednek ennek hullámai.

Mi történik akkor, amikor a nagyon idősök többen vannak, mint a nagyon fiatalok? A demográfusok szerint a házasság és a szülői szerep vállalásának visszaesése a termékenység soha nem látott csökkenését eredményezi. A Föld népességének növekedése hamarosan leáll, majd a visszájára fordul. Az emberiség családja a XIV. században átélt pestisjárvány óta nem tapasztalt hanyatlást él át. Mint ahogy többek között Japán és Oroszország esetében máris láthatjuk, a csökkenő népesség jelensége mindig gazdasági zűrzavarral jár együtt, mivel a kevés egészséges fiatal vállára az idősök, a gyengék tömege nehezedik. Amerika a legderülátóbb előrejelzések szerint is néhány röpke évtized múlva hanyatlásnak fog indulni.

Ez a regénysorozat a jelen demográfiai, társadalmi és kulturális árnyékában hordozott jövő elképzelt kibontása. Ugyanakkor ünneplése Isten családokra vonatkozó tervének is, amelyben változatlanul ott lakozik az a rugalmas szépség és üdvözítő erő, amit a pokol legharcosabb erői sem képesek lerombolni.

Dr. James C. Dobson

APA NÉLKÜL

2041. augusztus 17.

Antonio

Arra nem számítottam, hogy aki majd megöl, közben ásítozik az unalomtól.

A neve – Hannah – alatt apró betűkkel ez áll: ÁTMENET-SPECIALISTA. Ráismerek a megnevezésre az online engedélyezési űrlap szövegéből. Ő is egyike az „alapos képzésben részesült melegszívű munkatársaknak, akik jelentős szolgálatot tesznek hősieis önkénteseinknek”.

Szívének melegsége a nap folyamán valószínűleg már kimerülhetett. Azt mondta, dél óta én vagyok a negyedik önkéntes. A váróteremben még legalább három ember várta idegesen az itt eltöltendő utolsó perceit. Hannah ma este későn fog vacsorázni.

Az orvossal nem is találkoztam. Gondolom, erre lehetett számítani. A hőmérőzést, a vérnyomásmérést nem az orvosok végzik. Az ilyen rutineljárásokat, mint az enyém, kiadják másnak. Csak egy vagyok a sok lesántult ló között, akiknek nyomorúságukban gyors, fájdalommentes véget kell érniük. Nem, nem is ló. A lovaknak legalább van valami hasznuk a farmon. Én azonban Anyu és Jeremy számára kizárólag költségeket jelentettem tizennyolc éven át, holt terhet olyan időkben, amikor az emberiség hajójának fedélzetén minden munkáskéz elkél.

Hannah felemel egy köntöst, ami leginkább egy csúnya lepedőre emlékeztet.

– Le kellene vetkőzni, és ebbe belebújni – hangosan beszél, mint-ha süket volnék. Vagy lassú felfogású.

Érzékelem Hannah tétovaságát. Szemmel látható, hogy sosem volt még dolga ennyire tehetetlen személlyel. A legtöbb önkéntes valószínűleg rendelkezik a mozgás látszólagos képességével. De én egyáltalán nem tudok segíteni, miközben azon erőlködik, hogy lehúzza az ingemet. Érzem, ahogyan az arca az enyémhez ér, érzem rajta az ideges verejték sós aromáját, ahogy nekigyürkőzik, hogy élettelen karomat kibányássa az ingujjból. Aztán érzem, hogy kicsatolja a nadrágszíjamat, hogy levegye a nadrágomat, majd az alsóneműmet. Gyorsan rám teríti a köntöst. Túl vékony. A szoba most hideg, és hirtelen kopár.

Hannah arcán elhalványul a pír, míg a karomat alkohollal törli le. A szag csípi az orromat. Nagyot sóhajt vézna végtagjaim alkalmatlansága láttán, miután harmadszor is megpróbál használható vénát találni. Tizennyolc évesen úgy hetven évvel vagyok fiatalabb az általa megszokott pácienseknél. Biztosan kevesebb bosszúságra számított. Gondolom, minden szakmának megvannak a maga apró bosszúságai.

Úgy érzem, társalognom kellene.

Mondjon magáról valamit!

Van partnere? Gyerekei?

Ugyan mi visz rá egy ilyen helyes nőt, hogy megöljön egy hozzám hasonló fickót?

A nevetés oldja a feszültséget. De én sosem tudtam megnevetetni az embereket. Mindig csak azt értem el, hogy kényelmetlenül érezzék magukat – mintha valami csúnya, de ártalmatlan bogár volnék. Ösztönösen hátrahőkölnek. A nevetés, gondolom, különben sem lenne itt helyénvaló.

Tudom, mire gondol Hannah. „Hogyan okozhat egy szülő ennyi szenvedést a gyermekének?” Épp az ellenkezőjére annak, amire én gondolok: „Miért kellene egyetlen anyának is ekkora áldozatot vállalnia?”

Miközben nem lenne muszáj.

Álmatlanul tölteni éjszakákat.

Eltűrni az elítélő pillantásokat.

Értékes éveket és egy kisebb vagyont pazarolni arra, hogy a nálam ezerszer alkalmasabbak számára kitalált világban való boldoguláso-mat segítse.

Micsoda pazarlás!

Hannah a lapomra pillant.

– Látom, most volt a születésnapja. – Ő így próbál társalogni.

Vajon feltűnt-e neki, hogy a születésnapom pontosan arra az időpontra esik, amikor a demográfusok meglátása szerint Amerika áthalad a népesedési csúcson, és a lakosság száma csökkenni kezd? Persze, három napot tévedtek, de hát mit számít az! Úgyis csak jelképesen neveztek meg egy időpontot. Egész héten másról sem szóltak a főcímek, a talkshow-k, a politikai kommentárok, a tudományos szimpóziumok és a kocsmai viták. Úgy gondolom, helyénvaló, hogy az átmenet-időpontomat éppen erre a napra kaptam. Most már hivatalosan is ugyanabban a süllyedő hajóban evezünk, mint a fejlett világ többi része.

Szóval megteszem azt, ami az én részem. Amióta csütörtökön betöltöttem a tizennyolcat, már nincs szükségem Anyu beleegyezésére. Az anyák sosem szerették, ha a gyermekük önként jelentkezik. De én tudom, hogy azt teszem, ami a legjobb.

Miközben a sárga méreg első cseppjei elkezdenek a vérembe áramolni, Hannah a bal vállam fölött tanulmányozza a falon függő táblázatot az egészséges szokásokról. Igaz, hogy sokkal fiatalabb, de Anyura emlékeztet. Nem a vonásai... a mozdulatai miatt. Határozott, mégis valamiféle anyáskodó eltökéltség van a viselkedésében. Szeretném, ha Hannah a szemembe nézne. Nem teszi. Nem tud.

Kicsit szeretném, ha Anyu itt lenne, fogná a kezem, vagy a karomat simogatná. De sosem volt erőssége az ilyesmi. Emlékszem, amikor bevitt a sürgősségre, miután a bátyám összetört egy vázát, és hosszú szilánkok fúródtak a lábamba. Nagy nehezen rávette magát, hogy mellettem maradjon, amíg a nővér kibogozott a rongyokból,

amikkel Jeremy a vérzést csillapította. Aztán kimentette magát, és kisurrant a folyosóra, ott álldogált. A nővér azt mondta, pár perc az egész, ne sírjak, ha megvannak az öltések, már mehetek is hozzá.

Tegnap este a búcsúvacsorán Anyu azt mondta, úgy fáj a szíve, mint amikor Apu elment. Mit is mondhatott volna? Nehéz napok voltak. Akkor mondta nekem Jeremy, hogy gyűlöli Istent. Sosem értettem, mi köze ehhez Istennek. Most sem értem.

Apu arcára nem emlékszem, csak arcvizének illatára. Hiányzik az illata. Anyu azt mondta, neki a fülébe sugdosott játékos szavai hiányoznak. Amikor ezt mondta, elpirult.

Majdnem biztos vagyok abban, hogy Apu Anyut hibáztatta miattam. Mint a legtöbb értelmes ember, ő is szeretett volna megállni az első gyerek után. De az anyukája ragaszkodott hozzá, hogy Jeremynek testvér kell. Egészséges lányt képzeltek. Én egyik sem vagyok.

Azt mondják, ha valaki átmenetre jelentkezik, az „a közjóért vállalt hősi szolgálat”. Valójában én Anyu miatt teszem. Megérdemli, hogy a saját életét élje. Azonfelül elegendő van abból, hogy a könyvelés „negatív oldalán” éljek. Senki sem mondta még a szemembe, hogy *mínusz* vagyok, de pontosan rám illik ez a kifejezés. Inkább együttérzést tettetnek, miközben gondolatban a velem járó költségeket osztják-szorozzák. A legújabb statisztikák szerint az egy eltartott idős vagy fogyatékos személyre eső munkaképes dolgozók aránya megint jelentősen csökkent. Ezt már nem lehet matekkal kozmetikázni. A hozzám hasonlóknak a nagyon is szükséges felfedezésektől és növekedéstől vonnak el fiatal és egészséges munkaerőt. Ezt nem hagyom! Tudom, hogy haszontalan vagyok, de azért nekem is van büszkeségem.

A kezelés „átlagosan negyvenöt percig” tart. A falióra szerint még hátravan huszonegy. Hannah az órájára pillant, majd előhúzza a jobb lábam mellett felakasztott átlátszó maszkot. A hozzákapcsolt lélegeztetőcsőből leteker még valamennyit; fáradtan, de hatékonyan hajtja végre a következő lépést. Miközben a maszkot a szám és az orrom elé teszi, gyengéden áthúzza a fejemen egy gumipántot, majd beüti a testsúlyomat az elektronikus szabályozóba.

Biztos szörnyen gyáva vagyok, hogy altatógázt is kértem. Tudom, hogy már fájdalommentessé tökéletesítették a kezelést. Egyszerűen jobban esik elszunyókálni, mint másodpercenként visszaszámlálni, mint szilveszter éjjel. Ráadásul a díja is névleges volt.

– Lélegezzen, ahogy szokott! – Vigasztaló, hogy Hannah hangját hallom. Örülök, hogy az átmenet-specialistám nő, sőt talán ő is anyuka. Fogadok, hogy anyai ösztön vezette ebbe a munkakörbe, hogy jobb világot teremtsen az újszülött gyermeke, esetleg egy unokahúg vagy unokatestvér számára. Hiszi, hogy mindenkinek így a legjobb, elsősorban nekem.

A zenét észre sem veszem, csak amikor a duruzsoló dallamot félbeszakítja valami folyosóról beszűrődő hangzavar. Hannah elfordítja fejét a lapomról, vonásain aggodalom suhan át. Most már szándékosan odafigyel, mint aki azt reméli, a hangosbemondóból téves riasztást jeleznek majd. De a zaj egyre erősödik. Egy ajtó nyílik és csapódik. Aztán még egy, most már fojtott beszélgetéssel kísérvé.

– Kérem, asszonyom, vissza kell mennie a váróterembe! – szól egy női hang fojtottan, mintha templomban fegyelmezné a tiszteletlenül rendetlenkedő gyereket.

Hannah rémültnek tűnik. Volt már ilyen.

– Nem érdekelnek az őrült szabályaik! Látni akarom Antoniót!

Anyu lenne?

Hannah az ajtó felé lép, és a zár után nyúl. De már késő. Az ajtó kivágódik, Hannah-t ledönti a lábáról, az ágyam felé. Apró szúrást érzek a karomban, ahogy meglöködik a tű. Semmi baj, csak egy zavarodott anya, aki életem első és egyetlen független cselekedetét jön megghiúsítani.

– Ms. Santos? – kérdi Hannah professzionális hidegvérét visszanyerve. – Ragaszkodom hozzá, hogy menjen ki! A folyamatnak egy különös figyelmet igénylő szakaszához érkeztünk, és...

Hannah hangja, teste megdermed. Orra hegyétől húsz centire kicsi, borotvaéles szike mered felé. A kés túlsó végén Anyu remegő, kinyújtott karját látom.

– Állítsa le azonnal! Meggondoltam magam! – Elég furcsa, hogy ezt mondja, mert soha nem is adta a beleegyezését.

Meglep, hogy Anyut késsel a kezében látom. Biztos valamelyik másik átmenet-szobában kapta fel. Meg is feledkeztem a szervodómányozási procedúráról. Ugyanezen az ágyon vágják majd ki belőlem a használható részeimet.

Anyu válla fölött látom a helyszínrre siető biztonsági őr kék zubbonyát; a férfi levegő után kapkod a háromemeletnyi, rohanvást megtett lépcsőzés után. A szemem előtt zajló jelenet csigalassan bontakozik ki, mintha lassított felvétel lenne. Látom, ahogy a falióra 20-ról 21-re vált. Tizenkilenc perc van hátra.

– Kérem, asszonyom! – Az őr fiatalnak és tehetetlennek látszik. – Hadd vigyem... kérem, jöjjön vissza velem!

Összetalálkozik a tekintetünk. A másodperc törtrészéig Anyu és én néma párbeszédet folytatunk előtörő könnyeinken keresztül.

– Hadd menjek, Anyu! Megérdemled!

– Nem akarom, hogy elmenj!

– Te is tudod, hogy így a legjobb. Csak teher vagyok neked is, Jeremynek is – mindenkinek!

– A részem vagy. A részünk.

– Menni akarok!

– Ne!

A tekintetéből látom, hogy többről van szó, mint az utolsó pillanatban előadott színpadias megbánásról. Határozott, anyai eltökéltség ez is.

Anyu a késsel a tű és a maszk felé hadonászik.

– Kérem! Vegye le ezeket most rögtön! – Gyengéd kérés, ugyanakkor ellentmondást nem tűrő követelés egyik asszonytól a másik felé.

– Nem tehetem! – mondja Hannah szigorúan. – Az oldat egy része már a szervezetében van. Ha most leállítom, a fia lassú, fájdalmas halállal hal meg.

– De hát még...

– A kezelés kumulatív – szakítja félbe Hannah. – Egy kis dózis is halálos. Minél többet kap, annál gyorsabban lezajlik a folyamat.

- Nem hiszek magának!
- Kérem, értsen meg, Ms. Santos! Már késő! Ez egyszer könnyörüljön a fián!

A szavak szúrnak. Egyértelmű a vád. „*Hogyan okozhat egy szülő ennyi szenvedést a gyermekének?*” Anyu nem ment el a genetikai szűrésre. Arra kényszerített, hogy torz, beteges testben éljek. Muszáj sárba rántania az utolsó percemet, a hőstettemet is?

Újra találkozik a tekintetünk.

- Bocsáss meg, Antonio!
- Hát persze!
- Azt tettem, amiről azt gondoltam, a legjobb lesz.
- Tudom. Értem. Most már engedj el!

Le akar ragadni a szemem, alig bírom nyitva tartani. Egy hosszú pillanat, és még egyszer ki tudom nyitni. Még tizenhat perc.

A zilált kézsubbonyos a kínálkozó lehetőséget megragadva előre lendül, hátulról ügyetlenül átkarolja Anyut. Az ór igyekszik lenyomni a karját, és kiűtni a kezéből a kést, de Anyu teste ösztönösen reagál. A kés előre lendül, jobb felől súrolja Hannah állkapcsát.

Az ór is, Anyu is előreesik, eltűnnek a szemem elől. Hatalmas puffanást hallok, és az ágyam fémkeretén reccsenő koponyacsont súlyát érzem. Meglátom Anyu összeránduló testét.

Akkor is hősiecs egy cselekedet, ha belehal az, akit meg akartál szabadítani általa?

Már nem tudom kinyitni a szememet. Nem is akarom.

Felbolydulást érzékelek, kiabálást, de a zaj elhalkul.

Elborítanak az álom hullámai, átadom magam nekik.